

Morzsák a korinthusi levelezésből

14. AZ IGAZ ISMERET

„Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete: az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. ²Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell. ³De ha valaki szereti az Istent, azt már ismeri az Isten.” (1Kor 8,1-3)

Három kulcsfontosságú gondolatot fogalmaz meg itt az apostol az ismeret természetével kapcsolatban. Vegyük sorra őket.

1. *Az ismeret felfuvalkodottá tesz.* Igazuk volt ugyan azoknak a korinthusi hívőknek, akik nem tulajdonítottak jelentőséget annak, hogy a piacon vásárolható húst előtte a bálványtemplomban bemutatták az isteneknek, de szeretet nélkül az ismeretük gőgössé tette őket. Tudásuk nem épített senkit, ezért haszontalan volt. Vajon hányszor fordul elő velünk is, hogy ismeretünkkel kérkedünk, ahelyett, hogy szeretettel odafigyelnénk egymásra?

2. *Az igazi ismeret egyik jellemzője az, hogy az ember világosan látja tudása korlátait.* Az igazi ismeret alázattal jár. Az, aki igazán ismer, egyre kevésbé gondolja, hogy bármit is ismer. Ez nem azt jelenti, hogy elvetné az ismeretet, amire eljutott, inkább arról van szó, hogy egyre tisztábban látja, mennyi mindent nem ismer még, és valószínűleg nem is fog soha teljesen megismerni.

3. *Az igazi ismeret annak a tudása, hogy Isten ismer bennünket.* Az, aki igazán ismer, Istenben elrejtett ember. Tudja, hogy ismerete lényege maga az Istenben való elrejtettség. Nem ő jutott el ismerete által Istenhez, hanem Isten ragadta meg őt tudatlanságában. Ezért egyet tehet: szereti azt, aki őt öröktől fogva ismerte. E szeretet – és nem teológiai tudásának fitogtatása – a legbiztosabb jele annak, hogy ismeri Istent. Vagyis hogy Isten ismeri őt.